

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu wynikającym kolejno z rozporządzenia Komisji (WE) nr 1031/2008 z dnia 19 września 2008 r., rozporządzenia Komisji (WE) nr 948/2009 z dnia 30 września 2009 r., rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r., rozporządzenia Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r., rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 927/2012 z dnia 9 października 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że jej podpozycja 8525 80 91 jako „rejestrujące kamery wideo” obejmuje wideokamery cyfrowe posiadające podwójną funkcję, a mianowicie utrwalanie i rejestrowanie jednocześnie nieruchomych obrazów i sekwencji wideo, mimo że w przypadku sekwencji wideo kamery te umożliwiają wyłącznie utrwalanie i rejestrowanie takich sekwencji w rozdzielczości obrazu poniżej 800 x 600, jeżeli podstawową funkcją tych wideokamer cyfrowych jest utrwalanie i rejestrowanie takich sekwencji, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – „Overgas Mrezhi” AD, Sdruzhenie s nestopanska tsel „Balgarska gazova asotsiatsia” / Komisia za energiyno i vodno regulirane (KEVR)

(Sprawa C-5/19) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Wspólne zasady rynku wewnętrznego gazu ziemnego – Dyrektywa 2009/73/WE – Artykuł 3 ust. 1 – 3 i art. 41 ust. 16 – Zobowiązania z zakresu usług publicznych – Obowiązki w zakresie magazynowania gazu ziemnego w celu zapewnienia bezpieczeństwa i regularności dostaw – Przepisy krajowe przewidujące przerzucenie na odbiorców obciążeń finansowych związanych z obowiązkami użyteczności publicznej nakładanymi na przedsiębiorstwa gazowe – Przesłanki – Wydanie przez krajowy organ regulacyjny aktu nakładającego obowiązek użyteczności publicznej – Postępowanie – Artykuły 36 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)

(2020/C 240/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Overgas Mrezhi” AD, Sdruzhenie s nestopanska tsel „Balgarska gazova asotsiatsia”

Strona przeciwna: Komisja za energiyno i vodno regulirane (KEVR)

Przy udziale: Prokuratura na Republika Bulgaria

Sentencja

1) Artykuł 3 ust. 1–3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE, rozpatrywany w świetle art. 36 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, które stanowią, że koszty wynikające z obowiązków magazynowania gazu ziemnego, nałożonych na przedsiębiorstwa gazowe w celu zapewnienia bezpieczeństwa i regularności dostaw gazu ziemnego w tym państwie członkowskim, są w całości pokrywane przez odbiorców tych przedsiębiorstw, którymi mogą być odbiorcy indywidualni, pod warunkiem że przepisy te realizują cel leżący w ogólnym interesie gospodarczym, są zgodne z zasadą proporcjonalności, a ustanowione w nich obowiązki użyteczności publicznej są jasno zdefiniowane, przejrzyste, niedyskryminacyjne i weryfikowalne oraz gwarantują przedsiębiorstwom gazowym z Unii równość dostępu do odbiorców krajowych.

- 2) Dyrektywę 2009/73 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, które zwalniają organ regulacyjny tego państwa członkowskiego, w rozumieniu tej dyrektywy, z przestrzegania określonych przepisów prawa krajowego regulujących procedurę przyjmowania aktów normatywnych przy wydawaniu aktu nakładającego obowiązek użyteczności publicznej w rozumieniu art. 3 ust. 2 tej dyrektywy, o ile mające zastosowanie przepisy krajowe gwarantują przy tym, że akt ten będzie zgodny z wymogami co do istoty zawartymi w przytoczonym przepisie dyrektywy, że będzie w pełni umotywowany, że zostanie ogłoszony, przy jednoczesnym zachowaniu w stosownym razie poufności informacji handlowych podlegających szczególnej ochronie, oraz że będzie podlegał kontroli sądowej.

(¹) Dz.U. C 93 z 11.3.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – A.m.a. – Azienda Municipale Ambiente SpA / Consorzio Laziale Rifiuti – Co.La.Ri.

(Sprawa C-15/19) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Odpady – Dyrektywa 1999/31/WE – Istniejące składowiska odpadów – Okres poeksploatacyjnego nadzoru nad składowiskiem – Przedłużenie – Koszty składowania odpadów – Zasada „zanieczyszczający płaci” – Stosowanie dyrektywy w czasie)

(2020/C 240/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.m.a. – Azienda Municipale Ambiente SpA

Strona pozwana: Consorzio Laziale Rifiuti – Co.La.Ri.

Sentencja

Artykuły 10 i 14 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wykładni przepisu krajowego, zgodnie z którą składowisko eksploatowane w dniu wyznaczonym na dokonanie transpozycji tej dyrektywy musi zostać poddane obowiązkowi wynikającym z owej dyrektywy, a w szczególności przedłużeniu okresu poeksploatacyjnego nadzoru nad tym składowiskiem, bez konieczności wprowadzenia rozróżnienia według daty złożenia odpadów i bez konieczności przewidzenia środków służących ograniczeniu skutków finansowych tego przedłużenia wobec posiadacza odpadów.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.